

Ó bár fiad lehetnék, huszonegyedik század,
itt várok átkelésre ez átmeneti korban,
érezem szíved verését, mindennap közelebb érsz,
s én hívom a dagályt a gyermekek tengerében.

A zöldebb édenekre s gyümölcsösebb napokra
vagyunk mindannyian, vasas és látomásos
seregeid vagyunk, rád várunk, Kommunizmus,
feldobogva az úton s minden színigaz kertben!

Téged idézünk, téged, te összhang-koszorúztá!
Te házat, láthatárt és májust hozó magasság!

VÉGEZZÜK VÉGTELEN LÉPTEIDET NAPONTA!
EMELJÜK HOMLOKOD, AMELLYEL ÉGRE TÁMADSZ!

LÓDI FERENC

I TŰNŐDÉS KÉT TENYÉR FÖLÖTT

Középen áll vagy szélről, messze tőlem?
— tűnődöm hosszan s egyre érteném
lázongó lelkét:
hol sebeztek?
Tizenhét tavasz
taszítja el és hozza közelembe
lányságát, mint a tél a hóesést.
Oly messze esne ez a nemzedék?

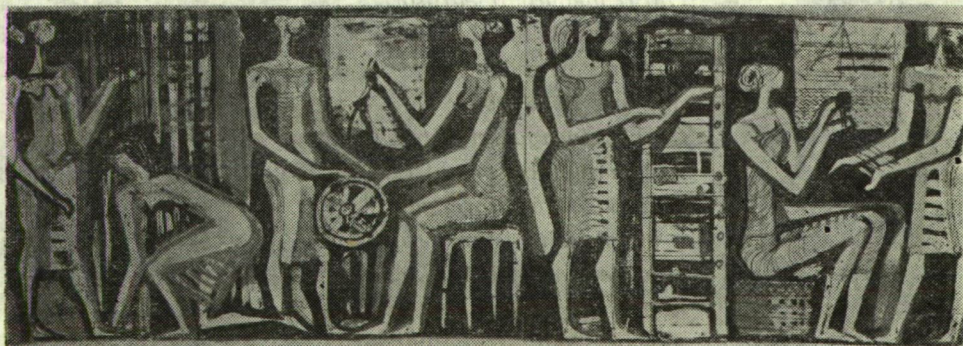
Dacos, kegyetlen jósággal pöröl
s szép jégvirágos szavakkal kiált,
mintha csak külön bolygó hordaná
az életét s az én világomat.
Pedig csak annyi történt, hogy a múltat,
jaj, tollba mondták neki sebtiben,
egyszerre fújva és felejtve máris.
Nem látta benne nemző véreit
(keservük, arcuk kézbe-temetését),
a fuldoklókat — hullámvölgybe verve —
verejtékükből támadt tengeren.

Mikorra ő már eszmélt, parton voltak
s nem vette észre, mikor csöndesült el
ziháló mellük szabad lélegzésre.
Nem látott napot kelni vöröslőbben,
mint akkor, hogy a löporfüst elült
s a szeretőknek szívét melengette.
Nem látta, hogy a fegyverek vasából
miként kovácsolt szerszámot az élet,
s hogy véres földön zöldült ki a búza.

Mikorra eszmélt, helyén volt már minden
pontosan, ahogy
fönt a csillagok.
S mintha csak érte lenne fényük,
beléjük szédült s aztán kevesellte:
csak annyi lenne élete, szerelme,
mit elfújhatna egyetlen atom? ...

Konok félelmet majmol valahonnét
s nem érti, apja mért olyan nyugodt,
hogy újrakezdi tollbamondás nélkül,
elébe tartva érdes tenyerét:
mint a tükrörben, benne nézd magad
vagy fordíts hátat, hogyha nem elég!

Ott vagy te minden eredő vonal
arkában — bütykös két tenyérbe vésve —
s a szertefutó mellék-erezetben,
s újabban itt, véletlen rímeimben,
hogy tűnődésem, látod, el se higgyem.

Stefániai Edit: Fonás